

Кой-то си обыча дѣца-та

наказвагы.

Едны дѣца имахъ обычай да играхъ на таквозь едно мѣсто, гдѣ-то всѣкога можяхъ да пострадахъ отъ животны. Много человекъ ги свѣтвахъ да ся махнхъ от-тамъ и да ся оставхъ отъ тѣзи играчки, нъ глупавы-тѣ дѣца недавахъ вниманіе на свѣты-тѣ имъ.

Слѣдъ малко явява ся единъ строгъ человекъ, кой-то влѣзе по мѣжду дѣца-та. Къту хвана едно отъ тѣхъ би го много добрѣ. Една бабичка, коя-то стоѣше близу та ѿ ся допадна това наказаніе, рече му: „Да си живѣ и здравѣ! нъ защо би само това дѣте, о добрый человекъ, да не е по-лошяво то отъ другы-тѣ?“ Не! нъ ми е сынъ, та му желяхъ спасеніе-то.

Добровѣспытанно-то дѣте прѣ- нося и безсловеснх-тх ярость на родители-тѣ си.

Единъ селачанинъ къту ся научи, че въ единъ отъ ближны-тѣ градове ся славялъ единъ учитель за мъдрость-тх си, испрати сына си